

ги, шепнеше им слова, каквито езикът още не беше изричал, вълнуваше кръвта, пренасяше и малки и големи в някакви мечтани светове . . . Владетелят беше се облегал на стола си и усмивка на доволство и гордост — гордост на откривател — беше отпечатана на цялото му лице. Жена му слушаше с полуотворена уста, потопена в тези нечувани изблици на съзвучия, дъщерята беше заковала погледа си в малкия музикант, забравена, отнесена, поразена. Откъде се родиха тези неземни звуци? Каква тайна се криеше в тази проста дървена свирка? Как се движеха тези дълги, тънки, пъргави пръсти, та бликаха такива удивително хармонични тонове? Къде и при кого беше се учило това чудно момче?

Дълбокото учудване изчезваше полека-лека, всички потъваха в неизразима наслада от тази съвършена, нечувана до сега музика. Слушателите забравиха че се намират в най-големия град, в най-голямата зала на най-красивия дворец. Те се пренесоха в една далечна страна, сред диви и величествени планини, сред островърхи канари, сред билã и долини, потънали в гъсти борови гори и глухи, спокойни, вековни букови лесове, напоени с миризмите на цветя и смола . . . Те видяха една малка пастирка, красива като нимфа, палава като козле, сетне се любуваха на дяволита девойка, потопила белите си крака в бистрите струи на малка планинска река, с отпуснати коси, меки и лъскави като млад мъх. Те слушаха песните на чучулиги и славеи, резкия, ясен предупредителен глас на кукувица, наслаждаваха се от монотонното цвърчене на хиляди, хиляди щурци . . . Любуваха се на величавите поднебни кръгове на горди орли, на изгревите и залезите над величавата планина, на мекия блясък на млада луна и на неуловимият романти-